

Smoking

Tekst: Andreas Fredborg

I mange år ble det snakket om en takorganisasjon for norske klatrere. Jeg husker ikke så mye av dette. Jeg husker bare smoking.

En dag tidlig på 90-tallet kom Lille-Leif med sitt proklama: -Norsk Tindeklub bør bli en overordnet organisasjon for alle norske klatrere.

Jeg vet ikke hvordan det er nå, men den gangen var tindeklubben en eksklusiv klubb. For å bli medlem der så stiltes det krav. Du måtte lede 5+ i fjellet, og anbefales av to medlemmer. Etter at dette var i orden, kunne du søke styret om medlemskap.

Tindeklubben hadde mange hytter, og ga penger til medlemmer som dro på ekspedisjoner og turer. Derfor søkte mange av oss om å bli tatt opp som medlem i klubben. Så også jeg.

Jeg forestilte meg møtene i denne klubb: Lett konverserende, dresskleddede samfunnsstøtter, ivrig gestikulerende i sine utredninger om den gang de gikk Ræder før krigen, med hampetau rundt livet. Stort sett menn. I altoverveiende grad vellykkede. Noen av dem med en broget fortid: De ble tross alt medlem den gang opptakskravet var krevende, men nå har de nok roet seg ned. De aller fleste da. Bortsett fra oss som ble med for å bo på hyttene og for å få penger til turene. Men vi var neppe særlig mange..

Slike møter, antok jeg, var ikke noe for meg. Jeg var tross alt en fattig gutt fra innlandet, der ingen klatrekamerater fantes. Utenom Cloggen da. Hadde ikke eplenikkens og sixpence. Helt uten stil.

Det var altså Lille-Leif som kom opp med ideen om at Tindeklubben burde reformeres og bli åpen for alle. Bli en klubb for folket, ikke en klub for de fordums eksklusive. Bli en tak-organisasjon for alle Norske klatrere.

Dette syntes jeg var en god ide. «Det er bra» sa Leif: Da foreslår jeg deg som formann!! Jeg var litt tvilende til ideen. Visste lite om miljøet der, antok som nevnt det verste. –Spiller ingen rolle, sa Leif: Du har en vellykket bestigning på resymeet. Det holder.

Han sendte derfor inn forslag til valgkomiteen om at Andreas Fredborg skulle velges til formann i Norsk Tindeklub, og at det skulle skje på klubens årsmøte på Lysebu.

Dette var nye takter! Lysebu ligger så langt oppi Holmenkollåsen at jeg, en fattiggutt fra bondelandet som klatret rundt i selvfargede bommulstights fra Dovre knapt våget å heve hodet for å skue dit opp. Herre Min Gud. Soria Moria Slott! Lysebu! Arnested for stortingsmenns flammende indre brann! Nabo til Hans Majestet Kongens seter! Jøje meg, dette kunne bli direkte krevende.

Jeg spurte Lille-Leif: Hva er dresskoden i dette selskap? Ville nødvendig møte som en lasaron i det miljøet der. Tippet at det minst var snakk om findress. «Smoking» kom det spontant fra Leif. Han virket oppgitt over spørsmålet. Ikke så rart, tenkte jeg: Rammene rundt medlemskravet, bare ordlyden sa jo sitt. Og som nevnt stedet: Så langt oppe i Holmenkollåsen at jeg ikke ville hatt råd til å kjøpe en kongle på et tre der. Klart det måtte være stil på et slikt møte. Og hva er mer stil enn smoking??

Som sagt så gjort: Jeg satte meg inn i min Silver SAAB 96 V4 "Lyn-Peder" og rullet i retning Dressmann. Der hadde de smoking på tilbud til 850 kroner. Med enten svart eller rosa belte. Valgte svart. Stod sikkert mer i stil i dette herrelaget enn rosa.

Etter å ha polert bilen og koplet ut frihjulet bega jeg meg oppover i høiden. Skaffet kart på en bensinstasjon på det jeg senere har fått vite er Gressbanen, og fant vegen oppover mot, og forbi Holmenkollen. Nå skulle denne rikmannsklubben reformeres: "Guriguri Galten og Gompen Gala, her kjæm Lillehammerkara!!"

På parkeringsplassen utenfor møtelokalet: Ut av en Silver SAAB 96 V4 «Lyn Peder» skrider en sensasjon: En påfugl i smoking. Skuer forbløffet ut over forsamlingen: Her er jo bare fjellfolk og klatrere, hvor er medlemmene? Ser bare vanlige skjorter, gensere, lusekofter, en og annen blazer, men ingen smoking... Publikum ler, bortsett fra Lille-Leif som innser at den f..ens Fredborg ikke forstod spøken. Herre min gud hvor jeg slet med å forklare det hele. Personlig rekord i hvite løgner: Eh, kommer rett fra et bryllup, rakk ikke å skifte.. Eh, nei, gallamiddag i forbindelse med jobben..

Jeg vregte smokingbeltet rundt så den flossy flapsen kom bakpå ryggen. Rev av meg sløyfen og brettet opp et par knapper i halsen. Rullet opp ermene og skred inn..

Formann ble jeg, valgt med en litt flir. Forslaget om å åpne klubben slik at den kunne bli en landsdekkende organisasjon for alle norske klatrere fikk ikke noe gjennomslag etter dette.

Smokingen henger i kjelleren. Har ikke brukt den siden. Fikk igrunnen nok av organisasjonsarbeid også etterhvert.

Lille-Leif derimot, han gjør det bra. Formann i Nortind. En frontfigur! Uttaler seg både her og der. Den Store Lille-Leif.

En gang skal jeg spille ham et puss!